

Arrest

nr. 115 133 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA loco advocaat L. BAETENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Imam Sahib (provincie Kunduz). Toen u ongeveer zeven jaar oud was, verhuisde uw familie naar de provinciehoofdplaats Kunduz. Uw vader had er werk gevonden. U bleef echter achter in Imam Sahib, waar u woonde bij uw zus en haar man. U liep tien jaar school in Imam Sahib. Uw zus was lerares in een meisjeslyceum en uw schoonbroer was het hoofd van de 'criminele sectie' van de politie in Imam Sahib. Zelf gaf u van 2007 tot eind 2009 lessen Engels aan geïnteresseerden.

De activiteiten van u, uw zus en uw schoonbroer vielen niet in goede aarde bij de Taliban. Jullie kregen een dreigbrief waarin stond dat jullie spioneren voor het districtshuis, dat jullie ongelovigen zijn,

het christendom propageren en dergelijke meer. Uw schoonbroer bracht de brief naar het districtshuis maar het document werd niet ernstig genomen. Een achttal dagen later, in oktober 2009, is uw schoonbroer bij een bomaanslag in Imam Sahib om het leven gekomen.

Een week of anderhalve week na zijn begrafenis zijn u en uw zus naar Kunduz gegaan. Jullie woonden er terug bij de rest van de familie. U bleef altijd binnen.

Tien tot twaalf maanden later ontving u een dreigbrief van de Taliban. In die dreigbrief werd u gevraagd om u bij de Taliban aan te sluiten. U zou samen met hen de heilige oorlog moeten voeren. U meende dat een weigering uw einde zou betekenen. U besepte ook dat de Taliban u bij een eventuele rekrutering toch zouden doden. U kon geen kant meer op en uw vader besliste dat u Afghanistan maar beter kon verlaten. Twee of drie maanden later begon uw reis.

Op 31/08/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een kopie van uw vorige taskara, uw schoolrapport, een kopie van de taskara van uw vader, de overlijdensakte van uw schoonbroer, een brief van de politie die het overlijden van uw schoonbroer bevestigt, een brief van de Taliban, een attest waarin de auteur stelt dat u Engels onderwees, enkele foto's waarop uw schoonbroer te zien is en enkele bijhorende enveloppes.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 08/09/2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 26,8 jaar een minimum leeftijd is. Bij uw asielaanvraag verklaarde u zeventien jaar oud te zijn. De vaststelling dat u ongeveer tien jaar ouder bent dan u zich in werkelijkheid voordoet, is nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw problemen met de Taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. Immers, op tal van punten is uw relaas bijzonder vaag en weinig consistent gebleken.

U beweert dat u na de dood van uw schoonbroer in oktober 2009 naar Kunduz verhuisd bent. Na ongeveer tien tot twaalf maanden zou u daar een brief van de Taliban hebben ontvangen waarin u werd opgeroepen deel te nemen aan de jihad (CGVS, p.11). Deze brief zou de aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan zijn geweest. U verklaart dat uw vader na ontvangst van deze brief erg bezorgd was, dat hij u niet langer kon beschermen en dat de enige oplossing eruit bestond om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.11,12). Er dient echter te worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vreemd genoeg geen melding heeft gemaakt van deze directe vluchtaanleiding. U verklaarde louter dat u in Kunduz ging wonen en dat uw ouders u vertelden dat u misschien net als uw schoonbroer problemen zou krijgen en dat zij daarom beslisten dat u het land moest verlaten (gehoorverslag DVZ, punt 5). Van een dreigbrief die u in de elf of twaalf maanden die u in Kunduz doorbracht zou hebben ontvangen of van een poging van de Taliban om u te rekruteren, maakte u in het geheel geen gewag. Met deze vaststelling geconfronteerd, stelt u dat de tolk u tijdens een vorig gehoor aanmaande om korte antwoorden te geven (CGVS, p.12). Dergelijke argumentatie kan niet overtuigen. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat u de dreigbrief van de Taliban en uw vrees voor een gedwongen rekrutering onvermeld liet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in belangrijke mate.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw schoonbroer evenmin kunnen overtuigen. U stelt dat uw schoonbroer, een politiemann, bij een aanslag om het leven is gekomen maar uit uw relaas blijkt dat u nauwelijks iets weet over dit incident. U beweert dat u de explosie hoorde en bijgevolg ging kijken op het plein waar de aanslag gepleegd werd. Later zou u de feiten ook op het journaal hebben gezien, zo zegt u (CGVS, p.9). Desondanks weet u niet of er behalve uw oom nog andere politiemensen om het leven kwamen (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk. Hoewel er volgens u vier doden vielen, weet u niet of de drie andere personen burgers waren of mensen van de overheid (CGVS, p.9,10). Ook op de vraag of er behalve vier doden ook gewonden te betreuren

waren, kan u geen antwoord geven. U zegt dat u er niets meer over weet. Mocht u werkelijk aanwezig zijn geweest op dit plein, zoals u beweert, zou u met betrekking tot dit incident geloofwaardiger verklaringen afleggen. Bovendien is het merkwaardig dat u overweg kan met het internet maar dat u heeft nagelaten enige informatie over dit incident terug te vinden (CGVS, p.4,10). Als u voorts gevraagd wordt wat de autoriteiten hebben gedaan om dit incident te onderzoeken, beweert u dat zij helemaal niets hebben gedaan (CGVS, p.10). Dit is evenmin geloofwaardig, te meer bij de aanslag minstens één politiemann om het leven zou zijn gekomen en dit daarenboven het hoofd van de criminele sectie van Imam Sahib zou zijn geweest. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen over het incident waarvan uw schoonbroer het slachtoffer zou zijn geworden, tonen aan dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

Nog andere verklaringen bevestigen dat er aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat de Taliban u middels een dreigbrief zouden oproepen voor de jihad maar dat ze u vervolgens in de twee of drie maanden voor uw vertrek niet meer contacteerden (CGVS, p.11,12). Ook dit is weinig aannemelijk. Evenmin beschikt u over enige aanwijzing dat er na uw vertrek uit Afghanistan, nu al twee jaar geleden, nog een bedreiging aan uw adres is geweest (CGVS, p.6,12). Bovenstaande argumentatie leidt tot de vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Uw taskara bevestigt uw leeftijd die door het medisch onderzoek van 01/09/2011 wordt betwist. Er kan dan ook worden betwijfeld of uw taskara een origineel document heeft. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in de Afghaanse steden en in Peshawar (Pakistan). Gezien de vaststellingen dat het kopieën zijn, hebben uw vorige taskara en de taskara van uw vader geen enkele bewijswaarde. Uw schoolrapport moet aantonen dat u tien jaar onderwijs gevolgd heeft in Imam Sahib. De vaststelling dat u zich niet meer kan herinneren wanneer de lange schoolvakantie is in uw regio, laat toe ook hieraan te twijfelen. Voor de pauze van het gehoor op het Commissariaat-generaal meent u dat deze vakantie samenvalt met de zomermaanden (CGVS, p.4). Na de pauze stelt u dat deze vakantie in de wintermaanden is (CGVS, p.8). Het is niet geloofwaardig dat een leerling uit Imam Sahib onduidelijke en onjuiste verklaringen zou afleggen met betrekking tot de schoolvakanties in zijn regio. Dit kan er op wijzen dat u van een andere regio afkomstig bent. Het attest dat aangeeft dat u lessen Engels gaf in Imam Sahib, is in tegenstrijd met uw eigen verklaringen. In het attest stelt de auteur dat u van 2007 tot 2010 les gaf (CGVS, p.6). Eerder beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u anderhalf jaar les gaf (DVZ, punt 10b). Voor het Commissariaat-generaal meent u dan weer dat u drie jaar les gaf (CGVS, p.5), en dit van de eerste maand van 2007 tot de negende of de tiende maand van 2009 (CGVS, p.6). Dergelijke inconsistenties tonen aan dat uw activiteiten als lesgever (volgens u één van de redenen waarom de Taliban u het leven zuur maakten) evenmin geloofwaardig zijn. De foto's tonen een man waarvan de identiteit onmogelijk kan worden vastgesteld. De overlijdensakte betreft een kopie. Uit niets blijkt dat u een familieband met deze overledene heeft. Bovendien is het opmerkelijk dat de geboorteplaats en de woonplaats van de overledene niet worden vermeld. Evenmin is er een handtekening of een stempel van de arts die het attest zou hebben opgemaakt. De petitie die aan de politie gericht is, maakt een bijzonder gesolliciteerde indruk. Dit document zou zijn opgemaakt op 20/09/2011, of bijna twee jaar na de beweerde dood van uw schoonbroer. U stelt dat dit document bedoeld was voor het districtshuis van Imam Sahib (CGVS, p.10) terwijl u het origineel hier voorlegt. Ook dit is zeer merkwaardig. De dreigbrief van de Taliban kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Eerder maakte u immers geen melding van het bestaan van deze dreigbrief en van de rekrutering waarvan sprake in dit document. Er dient te worden besloten dat de voorgelegde documenten de bedrieglijkheid van uw asielrelaas veeleer lijken te ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst uit de provincie Kunduz, meer bepaald uit het district Imam Sahib, dient in casu de veiligheidssituatie daar te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de

toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kunduz een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land terwijl het geweld in het noorden van Afghanistan in bijna alle provincies afnam.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten er in de provincie Kunduz sinds 2010 systematisch op achteruit gaat. Opvallend is dat het geweld bijna steeds gericht is tegen specifieke doelwitten, met name de buitenlandse en Afghaanse strijdkrachten en hooggeplaatste medewerkers van de Afghaanse autoriteiten. Bij deze incidenten, in hoofdzaak aanslagen met IED's, vallen slechts in een minderheid van de gevallen burgerslachtoffers. Voor het district waarvan u afkomstig bent, nl. Imam Sahib, blijkt uit de beschikbare informatie dat er geen noemenswaardige incidenten - die een weerslag hebben gehad op de burgerbevolking - hebben plaatsgevonden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Imam Sahib in de provincie Kunduz, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in het district Imam Sahib, in de provincie Kunduz zeer beperkt en niet aanhoudend van aard is. Er bestaat geen situatie van veralgemeend en willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Imam Sahib in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Imam Sahib, in de provincie Kunduz, aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak wordt meegenomen naar de asielinstanties van de landen waar ze terechtkomen. Verzoeker benadrukt dat hij in de voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoeker is dan ook van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met zijn tendentieuze weergave van de feiten slechts de onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond. Er dient rekening gehouden te worden met de feitelijke situatie in het land van herkomst zoals door hem uitgelegd. Men kan moeilijk voorhouden dat het hier slechts om loutere vermoedens gaat, nu verzoeker meerdere malen het

slachtoffer is geworden van ernstige bedreigingen, waaronder zelfs een bomaanslag, uitgaande van de taliban. Dat de verklaringen van verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet aannemelijk worden aanzien, volstaat niet als motivering tot weigering van asiel. Men kan immers even goed alles als wel aannemelijk aanzien. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het interview werd aangemaand om dringend te antwoorden op de vragen, zonder uit te wijden. Daarnaast was verzoeker enorm zenuwachtig voor en tijdens het interview, hetgeen begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties die ervan afhangen. Verzoeker heeft alle informatie meegedeeld, maar meent dat dit verkeerd werd beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker geeft vervolgens een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing verplicht verzoeker de facto om terug te keren naar Afghanistan, terwijl er een reëel risico is voor verzoeker dat hij in zijn geboortestreek het slachtoffer zal worden van wraak of afstraffing. Het is begrijpelijk dat verzoeker tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer, aangezien hij reeds meerdere malen het slachtoffer werd van bedreigingen en incidenten. Het is bovendien duidelijk dat de plaatselijke autoriteiten en politie hem hiertegen niet kunnen of willen beschermen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM. De schending van artikel 3 EVRM kan ook voortvloeien uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de één of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest Soering tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Bij een terugkeer zal verzoeker onmiskenbaar nagejaagd worden door de taliban en de plaatselijke autoriteiten zullen hem geen bescherming bieden.

In een vierde middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoeker heeft zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen steeds klaar en duidelijk gesteld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn aanvraag zomaar verworpen omdat zijn verhaal weinig overtuigend zou zijn en concrete bewijzen mist. Indien er zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing zou hij echter nooit tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeker besloten hebben. Een dergelijk onderzoek had eveneens kunnen bevestigen wat er met verzoeker werkelijk gebeurd is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt de zaken te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschaft informatie te mager is en weinig aannemelijk overkomt. Men kan zich terecht de vraag stellen in hoeverre een dergelijke behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing. De plaatselijke situatie is voor verzoeker nog steeds gevaarlijk en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Het enige dat voor verzoeker telt is zichzelf in veiligheid brengen in de wetenschap dat hij een bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar Afghanistan zou moeten terugkeren.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met bijkomende stukken neer.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Aan verzoekers verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban kan geen geloof worden gehecht, gelet op verzoekers vage en inconsistente verklaringen. Verzoeker verklaarde dat hij na de dood van zijn schoonbroer in oktober 2009 naar Kunduz verhuisd is en dat hij daar na ongeveer tien tot twaalf maanden een brief van de taliban zou hebben ontvangen waarin hij werd opgeroepen deel te nemen aan de jihad. Deze brief zou de aanleiding tot zijn vertrek uit Afghanistan zijn geweest (stuk 3, gehoorverslag, p.11). Verzoeker verklaart immers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader na ontvangst van deze brief erg bezorgd was, dat hij verzoeker niet langer kon beschermen en dat de enige oplossing eruit bestond om Afghanistan te verlaten (stuk 3, gehoorverslag, p. 11, 12). De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van deze directe vluchtaanleiding. Verzoeker verklaarde louter dat hij in Kunduz ging wonen en dat zijn ouders hem vertelden dat hij misschien net als zijn schoonbroer problemen zou krijgen en dat zij daarom beslisten dat hij het land moest verlaten (stuk 10, vragenlijst, p. 3). Van een dreigbrief die hij zou hebben ontvangen of van een poging van de taliban om hem te rekruteren, maakte verzoeker in het geheel geen gewag. Met deze vaststelling geconfronteerd, stelt verzoeker dat de tolk hem tijdens een vorig gehoor aanmaande om korte antwoorden te geven (stuk 3, gehoorverslag, p.12). Dergelijke argumentatie kan niet overtuigen. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat verzoeker de dreigbrief van de taliban en zijn vrees voor een gedwongen rekrutering onvermeld liet, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het feit dat verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift ontkent dat hij dit niet zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en aangeeft dat hij steeds correct en bondig op de gestelde vragen heeft geantwoord, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

De Raad kan evenmin geloof hechten aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de dood van zijn schoonbroer. Verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer, een politiemann, bij een aanslag om het leven is gekomen maar uit zijn relaas blijkt dat hij nauwelijks iets weet over dit incident. Verzoeker beweert dat hij de explosie hoorde en bijgevolg ging kijken op het plein waar de aanslag gepleegd werd en de feiten ook later op televisie zou hebben gezien (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker weet echter niet of er behalve zijn oom nog andere politiemensen om het leven kwamen (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Hoewel er volgens verzoeker vier doden vielen, weet hij niet of de drie andere personen burgers waren of mensen van de overheid (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). Ook op de vraag of er behalve vier doden ook gewonden te betreuren waren, kan verzoeker geen antwoord geven (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). Aangezien verzoekers schoonbroer betrokken was bij dit incident, verzoeker zelf aanwezig was op het plein en hij het later op de televisie heeft gezien, kan worden verwacht dat hij desbetreffend kan antwoorden op de gestelde vragen. Het feit dat verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat er na dit incident totale chaos heerste, dat hij zijn schoonbroer zo snel mogelijk heeft geholpen en naar het ziekenhuis bracht, kan verzoekers onwetendheid omtrent een dergelijk kernaspect van zijn asielrelaas mede gelet op de door hem gegeven verklaringen geenszins verschonen.

De stelling dat verzoekers vader het land moest verkopen om verzoekers reis te kunnen betalen en dat men dit alleen doet wanneer er een echt gevaar bestaat voor het leven, kan evenmin de voorgaande vaststellingen verklaren of ontkrachten.

Verzoeker stelt verder in onderhavig verzoekschrift dat hij enorm zenuwachtig was voor en tijdens het interview. Hiermee slaagt verzoeker niet in de gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Het feit dat er een wantrouwen is ten aanzien van de overheid is evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Verzoeker legt overigens niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid, of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde gegevens. Dit zijn dan ook louter beweringen, die geenszins worden gestaafd. Waar verzoeker aangeeft dat hij tijdens de afgelegde interviews werd aangemaand om dringend te antwoorden op de vragen zonder uit te weiden, dient te worden opgemerkt dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar vermeld wordt dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 1). Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt geenszins dat verzoeker werd aangemaand om dringend te antwoorden zonder uit te weiden (stuk 3, gehoorverslag).

Wat betreft de foto's die bij de aanvullende nota werden gevoegd en die zouden aantonen dat verzoekers broer werd neergeschoten door de taliban en in het ziekenhuis ligt, dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet bij machte zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. De foto's geven louter een beeld weer van een persoon in een ziekenhuisbed doch hieruit kan niet worden afgeleid wie deze persoon is, welke band deze heeft met verzoeker en ten gevolge van welke omstandigheden deze in het ziekenhuis is beland. Waar louter nog wordt gesteld dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar verzoeker, kan gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas geen ander licht werpen op de zaak.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart

2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers uit het district Imam Shahib in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Imam Shahib in de provincie Kunduz geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kunduz gaat er sinds 2010 systematisch op achteruit. Hoewel criminaliteit nog steeds een significant probleem is in de provincie, gaat ook deze er op achteruit. Opvallend is dat AOG's in hoofdzaak IED's gebruiken en bijna steeds 'hard targets' als doelwit hebben. Ongeveer de helft van de incidenten in Kunduz betreft IED's, waarvan ruwweg iets meer worden ontmanteld dan daadwerkelijk ontploffen. Het doelwit is steeds ANSF (Afghan National Security Forces) / IMF (International Military Forces) of hooggeplaatste regeringsmedewerkers. Slechts in een minderheid van de gevallen vallen er burgerslachtoffers. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat de plaatselijke situatie in Afghanistan nog steeds gevaarlijk dient te worden opgemerkt dat hij hiermee niet aantoont dat er actueel voor burgers uit het district Imam Shahib in de provincie Kunduz een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet of dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF